

Knjiga proroka Daniela - Broj trideset i devet

Otkrivanje proročkog tkanja: san Williama Millera i obnova temeljnih istina u posljednjim danima

Jeff Pippenger

2024-01-03

Razmatramo proročku primjenu sna Williama Millera u posljednjim danima, gdje sva proročanstva nalaze svoje savršeno ispunjenje. Millerov san prepoznaje otkrivanje, uspostavu, odbacivanje, pokapanje i obnovu temeljnih istina adventizma koje su bile sabrane kroz Millerovu službu. Te temeljne istine predstavljale su istine koje su bile opečaćene 1798. godine. Te su istine prikazane viđenjem o rijeci Ulai. Millerov san, kako je zabilježen u knjizi Early Writings, bio je njegov drugi san, a taj je san bio predoznačen Nabukodonozorovim drugim snom, kao što je i sam Miller bio predoznačen Nabukodonozorom.

Prethodni članci pokazali su kako je završetak Nabukodonozorova života od „sedam vremena“ provedenih sa srcem zvijeri simbolično završio 1798. godine. Tada mu je kraljevstvo bilo obnovljeno i, po prvi put, Nabukodonozor je predstavljao potpuno obraćena čovjeka. U smislu „vremena svršetka“, on je 1798. predstavljao „mudre“. Također smo ustanovili da je, kao prvi kralj Babilona, Nabukodonozorova osuda od „sedam vremena“ bila prasluka sudu Baltazarovih dvije tisuće petsto dvadeset (mene, mene, tekel, upharsin), koji je bio posljednji kralj Babilona.

„Posljednjem vladaru Babilona, kao u pralik njegovu prvom, došla je presuda božanskoga Stražara: ‘Tebi se govori, kralju, kraljevstvo je odstupilo od tebe.’ Daniel 4:31.” Proroci i kraljevi, 533.

Sestra White prepoznala je Belšazara u času njegova suda kao „bezumnoga kralja“. Na završetku Nebukadnezarova časa suda on predstavlja „mudroga kralja“, jer je imao koristi od suda „sedam vremena“, a Belšazar je, premda je poznao tu povijest, odbio imati koristi od nje.

„Ali Belšazarova ljubav prema zabavi i samouzdizanju izbrisala je pouke koje nikada nije smio zaboraviti; te je počinio grijehe slične onima koji su navukli znamenite sudove na Nabukodonozora. Proigrao je prilike koje su mu milostivo bile dane, zanemarujući iskoristiti mogućnosti koje su mu bile nadohvat da se upozna s istinom. ‘Što mi je činiti da se spasim?’ bilo je pitanje pokraj kojega je veliki, ali bezumni kralj ravnodušno prošao.” Bible Echo, 25. travnja 1898.

Nebukadnezar je simbol „mudrih“ godine 1798., koji razumiju porast spoznaje u vrijeme svršetka.

„Ohola se hvalisanje jedva bijaše odvojilo od njegovih usana kad mu glas s Neba objavi da je došlo vrijeme suda koje je Bog odredio. U jednom trenutku razum mu bi oduzet te on posta kao zvijer. Sedam godina bijaše tako ponižen. Na svršetku toga vremena razum mu bi vraćen, i tada, podigavši u poniznosti pogled k velikomu Bogu nebeskom, prepozna božansku ruku u toj kazni te ponovno bi vraćen na svoje prijestolje.“

„U javnom proglasu kralj Nabukodonozor priznao je svoju krivnju i veliko Božje milosrđe u svojoj obnovi. To je bio posljednji čin njegova života kako je zabilježen u svetoj povijesti.“
Review and Herald, 1. veljače 1881.

Na kraju Nabukodonozorovih „sedam vremena“ izdao je javni proglas, koji je uključivao i javno priznanje. Miller, kao Nabukodonozor, simbolizira „mudre“ godine 1798., koji razumiju porast znanja u vrijeme kraja. Obojica su imali po dva sna, a oba njihova druga sna simbolično označuju „sedam vremena“. U prethodnim je člancima pokazano da „sedam vremena“ označuju prijelomnu točku.

Godine 1798. Nabukodonozor označuje prijelaz iz svojega ohologa stanja u stanje mudrih. To je uključivalo njegovo javno priznanje. Godina 1798. bila je također prijelomna točka između petoga i šestoga kraljevstva biblijskog proroštva. Ona je također označila dolazak prvoga anđela, označujući tako novo razdoblje, jer upozorenje o dolazećem sudu nije moglo biti objavljeno sve dok peto kraljevstvo biblijskog proroštva nije zadobilo svoju smrtonosnu ranu.

„Sama poruka rasvjetljuje vrijeme u kojem se ovaj pokret treba dogoditi. Izjavljuje se da je dio ‘vječnoga evanđelja’; i navješćuje otvaranje suda. Poruka spasenja propovijedala se u svim vjekovima; ali ova je poruka dio evanđelja koji se mogao objaviti samo u posljednjim danima, jer bi jedino tada bilo istinito da je došao čas suda. Proročanstva prikazuju slijed događaja koji vodi sve do otvaranja suda. To osobito vrijedi za knjigu proroka Daniela. Ali onaj dio njegova proročanstva koji se odnosio na posljednje dane Danielu je bilo zapovjedbom zatvoriti i zapečatiti ‘do vremena svršetka’. Tek kad stignemo u to vrijeme, mogla se objaviti poruka o sudu, utemeljena na ispunjenju tih proročanstava. No u vrijeme svršetka, kaže prorok, ‘mnogi će pretraživati, i znanje će se umnožiti’. Daniel 12:4.“

„Apostol Pavao upozorio je crkvu da u svoje dane ne očekuje Kristov dolazak. ‘Jer taj dan neće doći’, kaže on, ‘ako prije ne dođe otpad i ne otkrije se čovjek grijeha.’ 2. Solunjanima 2,3. Tek nakon velikoga otpada i dugoga razdoblja vladavine ‘čovjeka grijeha’ možemo očekivati dolazak našega Gospodina. ‘Čovjek grijeha’, koji se također naziva ‘tajna bezakonja’, ‘sin propasti’ i ‘onaj bezakonik’, predstavlja papinstvo, koje je, kako je unaprijed naviješteno u proročanstvu, trebalo održavati svoju vrhovnu vlast tijekom 1260 godina. To je razdoblje završilo 1798. godine. Kristov dolazak nije se mogao dogoditi prije toga vremena. Pavao svojim upozorenjem obuhvaća cijelo kršćansko razdoblje sve do godine 1798. S ove strane toga vremena treba se navješćivati poruka o Kristovu drugom dolasku.”

„Takva poruka nikada nije bila dana u prošlim vjekovima. Pavao je, kao što smo vidjeli, nije propovijedao; svoju je braću upućivao na tada još daleku budućnost za Gospodnji dolazak. Reformatori je nisu navješćivali. Martin Luther smjestio je sud otprilike tristo godina u budućnost od svojega vremena. No od 1798. godine Danielova je knjiga otpečaćena, znanje o proročanstvima se umnožilo, i mnogi su navješćivali svečanu poruku o blizini suda.” Velika borba, 356.

Godine 1798. nastupio je novi razdjel u djelu spasenja, i taj je novi razdjel dao upozorenje o drugom razdjelu koji će započeti 1844. Pri toj promjeni razdjela jedna će se vrata zatvoriti, a jedna otvoriti.

I anđelu crkve u Filadelfiji napiši: Ovo govori Onaj koji je svet, koji je istinit, koji ima ključ Davidov, koji otvara, i nitko ne zatvara; i zatvara, i nitko ne otvara: Znam tvoja djela: evo, postavio sam pred tobom otvorena vrata, i nitko ih ne može zatvoriti; jer imaš malo snage, i održao si moju riječ, i nisi zanijekao moje ime. Otkrivenje 3:7, 8.

Otvaranje vrata označava novu raspodjelu. Godine 1798., na kraju prve srdžbe, koja se izvršavala od 723. pr. Kr. do 1798., nastupila je raspodjelna promjena kraljevstava i poruke. Također je 1844., na kraju posljednje srdžbe, koja se izvršavala od 677. pr. Kr. do 1844., nastupila raspodjelna promjena. Godine 1798. nastupila je raspodjela poruke prvoga anđela, koja je upozoravala na približavanje suda. I Nabukodonozor i Miller prikazani su kao „mudri“ u „vrijeme svršetka“, kada su se „vrata“ otvorila unutarnjoj raspodjeli poruke prvoga anđela i vanjskoj raspodjelnoj promjeni od zvijeri iz mora do zvijeri iz zemlje. Raspodjela poruke prvoga anđela ispunila se kada su se 22. listopada 1844. otvorila vrata u Svetinju nad svetinjama, te su nastupili raspodjela trećega anđela i istražni sud.

Millerov drugi san započinje kada su se 1798. otvorila vrata, a završava kada su se vrata otvorila u prijelaznom razdoblju „dvaju svjedoka“ koji su vraćeni u život kako bi objavili poruku Ponoćnoga poklika. Proročki su i Nabukodonozor i Miller predstavljali prijelaz iz kraljevstva zvijeri iz mora u kraljevstvo zvijeri iz zemlje 1798. godine. Obojica predstavljaju objavu približavanja i dolaska istražnog suda 1844. godine. Godine 1798. i 1844. predstavljaju završetak prvoga i posljednjega Božjeg „gnjeva“ protiv Njegova naroda, koji je bio izvršen tijekom razdoblja „sedam vremena“, kako je izloženo u Levitskom zakoniku dvadeset i šest. Četrdeset i šest godina od 1798. do 1844. predstavljaju podizanje duhovnoga hrama, u koji je glasnik Saveza iznenada došao 22. listopada 1844., kada je Krist prelazio iz Svetinje u Svetinju nad svetinjama.

1798. i 1844. označavaju prijelaze (više od jednoga) koji su obilježeni „sedam vremena“. Prijelaz mileritskog filadelfijskog adventizma u mileritski laodicejski adventizam 1856. godine također je bio obilježen povećanjem spoznaje o „sedam vremena“, koje je potom bilo odbačeno 1863. godine. Godine 1798. došlo je do povećanja spoznaje iz Danielove knjige, koja je uključivala istih „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset i šest, a koja su trebala biti odbačena na kraju mileritskog filadelfijskog adventizma.

Prijelaz pokreta prvoga anđela iz Filadelfije u Laodiceju bio je predodređen sa sedam godina od 1856. do 1863. Laodicejska je poruka stigla 1856., i tijekom sedam godina nova svjetlost „sedam vremena“, koja je bila zapečaćena te potom otpečaćena, proizvela je trostupanjski proces kušnje koji je adventizam 1863. pao. Sedam je godina bilo dano da svjetlost „sedam vremena“ bude ili prihvaćena ili odbačena. Prijelaz pokreta mileritskog filadelfijskog adventizma u mileritski laodicejski adventizam predodređuje preokret niza na svršetku, prijelaz laodicejskog pokreta trećega anđela u filadelfijski pokret trećega anđela.

Šezdesetpetogodišnje Izaijino proročanstvo označava početak prvoga i posljednjega Božjeg gnjeva protiv sjevernoga, a zatim i južnoga kraljevstva Izraela.

Jer glava Sirije jest Damask, a glava Damaska jest Resin; i za šezdeset i pet godina Efrajim će biti satrt, tako da više ne bude narod. Izaija 7,8.

Izaijino proroštvo o šezdeset i pet godina dano je 742. pr. Kr., i unutar šezdeset i pet godina sjeverno će kraljevstvo nestati. Devetnaest godina nakon 742. pr. Kr., 723. pr. Kr., Asirija je odvela sjeverno kraljevstvo u ropstvo. Na završetku šezdeset i pet godina započelo je negodovanje nad južnim kraljevstvom 677. pr. Kr., kada su Babilonci odveli Manašea u sužanjstvo. Šezdeset i pet godina, dakle, predstavlja razdoblje od devetnaest godina do prvoga sužanjstva sjevernoga kraljevstva, a zatim još četrdeset i šest godina do Manaševa sužanjstva.

Ta su proročanstva dosegla svoja odgovarajuća ispunjenja 1798., 1844. i 1863. godine. Godine 1798. nastupio je unutarnji prijelaz u poruci spasenja dolaskom prvoga anđela, a također je nastupio i vanjski prijelaz kraljevstva biblijskoga proročanstva. Godine 1844. nastupio je unutarnji prijelaz u poruci spasenja kada su se vrata Svetinje zatvorila i kada je započeo istražni sud dolaskom trećega anđela. Godine 1863. nastupila je vanjska promjena kada su se oba roga zvijeri iz zemlje podijelila u dvije skupine.

Republikanski rog podijelio se na dvije političke stranke koje će od tada nadalje dominirati poviješću zvijeri zemlje. Protestantski rog podijelio se na dva otpadnička očitovanja: jedna stranka, koja je tvrdila da je protestantska, tvrdila je da drži subotu sedmoga dana, a druga skupina, koja je tvrdila da je protestantska, uzdizala je dan sunca kao svoj izabrani dan bogoslužja.

U toj povijesti protestantski je rog, koji je izišao iz Mračnoga doba, bio iskušan od 11. kolovoza 1840. do 22. listopada 1844., te nije prošao postupak kušnje i prešao je od protestantskoga naroda koji svetkuje nedjelju k otpalom protestantskom narodu koji svetkuje nedjelju.

U povijesti pravoga protestantskog roga koji je bio uspostavljen i prepoznat 1844. godine, od 1856. do 1863. odvijao se proces kušnje. Tada je pravi protestantski rog koji drži subotu prešao i iz Filadelfije u Laodiceju, i od pravoga protestantskog naroda koji drži subotu k otpadničkom protestantskom rogu koji drži subotu. „Sedam vremena“ povezano je s 1798., 1844., 1856. i 1863. godinom. „Sedam vremena“ simbol je povezan s prijelomnom točkom, a ta je istina utvrđena na temelju nekoliko svjedoka.

Godine 1798. došlo je do porasta spoznaje o „sedam vremena“, jer je upravo ta istina bila prvo vremensko proročanstvo koje je Miller otkrio. Do 1863. ta je istina bila odbačena, čime se prepoznaje završetak završnog razdoblja od šezdeset i pet godina proročanstva iznesenog u sedmom poglavlju Izaije.

Cjelokupno proročanstvo od dvije tisuće petsto dvadeset godina ima raspon od šezdeset i pet godina i na početku i na završetku, na obrnut, zrcalan način. Na početku završetka od šezdeset i pet godina (1798.), predloženom početkom početka od šezdeset i pet godina 742. pr. Kr., kada je proročanstvo bilo dano, došlo je do povećanja spoznaje o „sedam vremena“, što su „mudri“ mileriti razumjeli i objavljivali. Na završetku završetka od šezdeset i pet godina, 1863., došlo je do još jednog povećanja spoznaje o istoj istini, koju su na koncu odbacili nedavno okrunjeni „svećenici“ pravoga protestantskog roga.

Moj je narod uništen zbog nedostatka znanja; budući da si odbacio znanje, i ja ću odbaciti tebe, da mi više ne budeš svećenik. Kako si zaboravio zakon Boga svojega, tako ću i ja zaboraviti

tvoju djecu. Hošea 4,6.

Povećanje znanja kada se knjiga Danielova otpečati povezano je sa „sedam vremena“, stoga ono nije samo simbol prijelomne točke, nego i otpečaćenja proročanske poruke.

Još jedan prijelaz započeo je 18. srpnja 2020. prvim razočaranjem, koje je započelo „vrijeme odugovlačenja“ i označilo početak tri i pol dana iz jedanaestog poglavlja Otkrivenja, tijekom kojih su dva svjedoka ležala mrtva na ulici velikoga grada Sodome i Egipta.

18. srpnja 2020. označava početak triju i pol simboličnih dana („sedam vremena“), koji su bili predloženi poviješću od 1856. do 1863. godine. Oba razdoblja simboli su „sedam vremena“. Oba razdoblja označavaju promjenu razdiobe (prijelaz). Oba razdoblja predstavljaju umnoženje znanja povezano sa „sedam vremena“.

U razdoblju prijelaza iz kraljevstva Babilona u kraljevstvo Medo-Perzije Daniel je molio molitvu iz Levitskog zakonika dvadeset i šest, identificirajući tako molitvu iz Levitskog zakonika dvadeset i šest kao putokaz prijelaza posljednjih dana. U Millerovu snu, na kraju sedam pojavljivanja riječi „raspršivanje“, Miller i plače i moli. Plač označuje točku u kojoj Lav iz plemena Judina (čovjek s četkom za prljavštinu) otpećuje poruku koja je bila zapećena.

Millerova molitva označava molitvu iz Levitskoga zakonika dvadeset i šest koju iznosi Daniel, a koja je povezana sa „sedam vremena“, i pojavljuje se kada su se vrata i prozori otvorili u Millerovu snu. No Danielova molitva u devetom poglavlju također je usklađena s Danielovom molitvom u drugom poglavlju. Također je usklađena s Nabukodonozorovom molitvom priznanja na završetku njegovih „sedam vremena“.

Millerova je molitva stoga bila predložena molitvom iz dvadeset i šestog poglavlja Levitskog zakonika, koja je bila javna molitva priznanja i molitva za otpećanje posljednje proročke tajne, jer sva proročanstva prikazuju posljednje dane. Stoga tajna iz drugog poglavlja Daniela predstavlja posljednju tajnu koju treba otpečatiti. Millerova je molitva, u njegovu snu, bila molitva tjeskobe i pravednog gnjeva zbog gadosti koje su se dogodile draguljima u njegovoj sobi. Njegova je tjeskoba bila predložena onima koji uzdišu i plaču u devetom poglavlju Ezekijela, u vrijeme pećaćenja sto četrdeset i četiri tisuće.

Miller je promatrao kako su istine postupno bivale pokapane krivotvorenim naukama, što je na koncu doseglo točku u kojoj je lijes (sama Biblija) bio uništen. Uništenje Millerova lijesa zbilo se u trećem naraštaju adventizma, kada je postojao namjeran pokret da se Biblija kralja Jakova stavi po strani u korist suvremenih iskvarjenih katolički utemeljenih verzija Biblije.

Miller je zaplakao, zatim se pomolio, i odmah su se vrata otvorila te su svi ljudi otišli. Tada je ušao čovjek s četkom za prašinu (Lav iz plemena Judina), otvorio prozore i počeo čistiti. Potom je Miller izrazio svoju zabrinutost zbog rasutih dragulja, a čovjek s četkom za prašinu obećao je da će se pobrinuti za dragulje. U vrevi čišćenja koje je poduzeo čovjek s četkom za prašinu, Miller je na trenutak sklopio oči, a kad ih je otvorio, smeća više nije bilo. Dragulji su bili razasuti po sobi, a čovjek s četkom za prašinu tada je stavio veći kovčević na stol, skupio dragulje i ubacio ih u kovčević te rekao: „Dođi i vidi.”

Izraz „dodi i vidi” simbol je da je neka istina upravo bila otpečaćena. Istina koja je za Millera otpečaćena jest konačna istina, jer je sljedeće što se treba dogoditi buđenje Millera na „poklič”, koji predstavlja glasni vapaj. Miller je bio posljednji koji je primio poruku Ponoćnog pokliča u povijesti milerita, i neposredno prije pokliča koji ga budi u snu, zatvorio je oči na trenutak. Jedini odlomak u Bibliji koji spominje „trenutak” i „oči” odnosi se na prvo uskrsnuće.

Evo, kazujem vam tajnu: nećemo svi usnuti, ali ćemo se svi preobraziti, ujedanput, u tren oka, na posljednju trubu; jer će zatrubiti, i mrtvi će uskrsnuti neraspadljivi, i mi ćemo se preobraziti. Jer ovo raspadljivo treba obući neraspadljivost, i ovo smrtno treba obući besmrtnost. 1
Corinthians 15:51–53.

U povijesti prijelaza laodicejskog pokreta trećega anđela u filadelfijski pokret trećega anđela, kako je prikazano u jedanaestom poglavlju Otkrivenja, Miller predstavlja sasvim posljednjega od mudrih djevica koji prima poruku Ponoćnoga pokliča. Prvi koji su je primili bili su najduhovniji.

„To je bio ponoćni poklik, koji je trebao dati silu poruci drugoga anđela. Anđeli su bili poslani s neba da probude obeshrabrene svete i pripreme ih za veliko djelo pred njima. Najdarovitiji ljudi nisu bili prvi koji su primili ovu poruku. Anđeli su bili poslani k poniznima i predanima te ih potaknuli da podignu poklik: ‘Evo, Zaručnik dolazi; iziđite Mu u susret!’ Oni kojima je poklik bio povjeren požurili su i, u sili Duha Svetoga, razglasili poruku te probudili svoju obeshrabrenu braću. Ovo djelo nije počivalo na ljudskoj mudrosti i učenosti, nego na Božjoj sili, i Njegovi sveti, koji su čuli poklik, nisu mu se mogli oduprijeti. Najduhovniji su prvi primili ovu poruku, a oni koji su prije predvodili u djelu bili su posljednji koji su je primili i pomogli pojačati poklik: ‘Evo, Zaručnik dolazi; iziđite Mu u susret!’” Early Writings, 238.

Na kraju tri i pol simbolična dana iz jedanaestog poglavlja Otkrivenja proglašava se prva od dviju poruka, prikazana u trideset i sedmom poglavlju Ezekielu. Prva poruka sabire mrtve i raspršene kosti, ali one su još uvijek mrtve. Tu je poruku iznio glas koji je vikao „u pustinji“, čime se prepoznaje da Ezekielova poruka započinje prije nego što su tri i pol simbolična dana završila. Ta tri i pol dana predstavljaju „pustinju“, i upravo se iz „pustinja“ poruka proglašava. „Pustinja“ je također simbol „sedam vremena“, što označuje prijelaz i otpečaćenje koje uvodi proces kušanja.

Postoji postupni razvoj poruke i postupno prihvaćanje, kao što je prikazano Ponoćnim poklikom u mileritskoj povijesti. Oni najduhovniji bili su prvi koji su primili poruku glasa koji viče u pustinji, a povjesničari adventizma upućuju na pismo koje je William Miller napisao samo nekoliko dana prije 22. listopada 1844., u kojem Miller svjedoči da je napokon razumio i prihvatio poruku Samuela Snowa o Ponoćnom pokliku.

„Dragi brate Himes: Vidim slavu u sedmome mjesecu kakvu nikada prije nisam vidio. Premda mi je Gospod prije godinu i pol dana pokazao tipsko značenje sedmoga mjeseca, ipak nisam shvaćao snagu tih tipova. Sada, blagoslovljeno ime Gospodnje, vidim ljepotu, sklad i podudarnost u Pismima, za što sam se dugo molio, ali nisam vidio sve do danas. Hvala Gospodu, dušo moja. Neka brat Snow, brat Storrs i drugi budu blagoslovljeni za svoje posredovanje u otvaranju mojih očiju. Gotovo sam kod kuće. Slava! Slava! Slava! Slava!”
William Miller, Signs of the Times, 16. listopada 1844.

U ponavljanju povijesti Ponoćnog pokliča, kako je prikazana u Millerovu snu, Miller je na trenutak sklopio oči. Tako „u jedanput, u tren oka, na posljednju trubu; jer će zatrubiti, i mrtvi će uskrsnuti“. U Millerovu snu on predstavlja posljednjega koji prima poruku Ponoćnog pokliča, kao što je to bio slučaj i u njegovoj vlastitoj povijesti. On predstavlja one koji naposljetku prihvaćaju poruku neposredno prije nego što čovjek s četkom za prašinu skupi rasuto dragulje i baci ih u veću škrinju. U jedanaestom poglavlju Otkrivenja, posljednji koji prihvaćaju drugu Ezekielovu poruku, koja je poruka o četirima vjetrovima islama, a koja je također i poruka zapečaćenja, čine to neposredno prije nego što zatrubi posljednja od sedam truba, koja je truba „trećega Jao“. „U jedanput, u tren oka, na posljednju trubu; jer će zatrubiti, i mrtvi će uskrsnuti neraspadljivo, i mi ćemo se izmijeniti.“ (1. Korinćanima 15:52)

Ovaj odlomak prepoznaje prvo uskrsnuće koje se zbiva o drugom dolasku, ali postoji i uskrsnuće mrtvih suhih kostiju (dva svjedoka) koje se zbiva u času velikoga potresa iz jedanaestoga poglavlja Otkrivenja. U „času“ toga potresa oglašuje se posljednja truba od sedam truba, a mrtvi svjedoci koji su bili na ulici vraćaju se u život, ne kao Laodicejci, nego kao Filadelfijci, jer su pri trubi trećega Jao dva svjedoka zapečaćena i promijenjena u neraspadljivost, jer više nikada neće sagriješiti. Miller predstavlja posljednjega koji prima poruku koja dva svjedoka dovodi u život, a to je poruka o četiri vjetra islama, i to je poruka pečaćenja.

Zvuk te trube podiže posljednje od mrtvih suhih kostiju koje su bile razasute po ulici Sodome i Egipta. Miller je promatrao kako su istine postupno bivale pokapane krivotvorenim naukama. Naposljetku je Miller zaplakao, označujući vrijeme kada je otpečaćivanje trebalo započeti, jer je otpečaćivanje postupan rad. To je otpečaćivanje započelo u završnom razdoblju triju i pol dana.

Nakon što je Miller zaplakao, u prikaz je ušao Onaj koji je imao vlast otvoriti zapečaćenu knjigu. U Millerovu snu to je bio Čovjek s četkom za prašinu. Miller je zatim molio, i odmah su se otvorila vrata, označujući točku u kojoj je laodicejski pokret trećega anđela trebao prijeći u filadelfijski pokret trećega anđela. Njegova je molitva bila molitva iz Levitskoga zakonika dvadeset i šest, bila je to molitva za razumijevanje posljednje proročke tajne i javno priznanje pobune koja je dovela tri i pol dana na dva svjedoka; bila je to molitva onih koji su zapečaćeni u devetom poglavlju Ezekielia.

Nakon molitve, Krist (čovjek s četkom za prašinu) ušao je i počeo čistiti sobu. Na kraju projekta čišćenja čovjeka s četkom za prašinu, Miller je na trenutak zatvorio oči, označujući kraj razdoblja u kojemu su mrtve suhe kosti trebale uskrsnuti. Čovjek s četkom za prašinu zatim je sakupio raspršene dragulje u Millerovoj sobi i položio ih u nov, veći kovčeg, na stol u središtu Millerove sobe, dok se dva svjedoka podižu kao stijeg. Kao stijeg, oni tada pozivaju drugo Božje stado koje je još u Babilonu da „dođe i vidi“ poruku koju je Lav iz plemena Judina upravo položio u nov, veći kovčeg.

Viziju rijeke Ulaj kao simbola istina iz knjige proroka Daniela, koja je bila otpečaćena 1798. godine, početak ćemo razmatrati u sljedećem članku. Unaprijed smo postavili nekoliko uporišnih točaka za to razmatranje. Prva je da je poruka milerita bila savršena (u svojoj fazi rasta), ali nepotpuna. Bila je postavljena u okviru dviju, a ne triju sila pustošenja. Druga je da, kada Millerov

san prepozna je konačnu obnovu temeljnih istina, te su temeljne istine tada „deset puta sjajnije” od svoje izvorne slave. Treća je točka da se pokret prvoga anđela (mileritski pokret) ponavlja u pokretu trećega anđela, ali uz nekoliko važnih zadržki. Mileriti su kao simbol bili Filadelfijci, bili su obraćeni Nabukodonozor, ali su na koncu i nažalost „ponovno sagradili Jerihon” 1863. godine.

Pokret trećega anđela započeo je kao laodikejci, kojima je bilo potrebno obraćenje, ali će na koncu sudjelovati u konačnom uništenju Jerihona (Jerihona posljednjih dana).

„Spasitelj nije došao ukinuti ono što su govorili patrijarsi i proroci; jer je On sam govorio po tim predstavničkim ljudima. Sve istine Božje riječi potjecale su od Njega. Ali ti neprocjenjivi dragulji bili su stavljeni u lažne okvire. Njihova dragocjena svjetlost bila je učinjena slugom zabludi. Bog je želio da budu uklonjeni iz svojih okvira zablude i ponovno postavljeni u okvir istine. To je djelo mogla izvršiti samo božanska ruka. Povezanošću sa zabludom, istina je služila cilju neprijatelja Boga i čovjeka. Krist je došao postaviti je ondje gdje će proslaviti Boga i djelovati na spasenje čovječanstva.” *The Desire of Ages*, 287.